

[Socialministeren]

ter. Nu opfattes dette, som om der skal ske afskedigelser, men man glemmer stadig væk, at personalekvotienten i forhold til 1976-77 opretholdes. Hertil kommer også – og det må man kunne forstå – at personalenormeringen i det forløbne år har været højere, end den egentlig skulle, på grund af de 13 mill. kr.

Fra folketingets side har der gentagne gange været fremsat ønske om en ensartet standard landet over og centrene imellem, og det er jeg ganske enig i. Vi må på landsplan opretholde en nogenlunde ensartet standard, men hver gang man forsøger en sådan udvikling, kommer der, som det også fremgik meget tydeligt af fru Inge Kroghs indlæg, protester imod, at de centre, der har gode forhold, skal afgive til de dårligere stillede centre. Jeg synes, det er urimeligt, at enkeltpersoner i folketinget søger at løse problemerne inden for deres eget område. Det må være folketingsmedlemmernes opgave, ligesom ministrenes, at søge at løse problemerne på landsplan.

Endnu en ting, som absolut ikke fremgår af de mange indlæg, der har været i dag – og som i øvrigt har kørt ad de gammelkendte baner – er, at antallet af klienter inden for åndssvageforsorgen er faldende og har været det igennem en række år. Jeg kan ikke se noget urimeligt i, at vi afpasser personaletallet efter antallet af klienter.

Flere har været inde på spørgsmålet om, at udslusning ikke er sket i den takt, vi havde forudsat. Jeg ved ikke, hvor man har disse oplysninger fra. Jeg kan oplyse, at der i tidsrummet fra 1. april 1976 til 1. januar 1978 er udsluset ca. 460 klienter. Det vil sige, at der er udsluset flere, end der var forudsat i budgetterne; der var nemlig forudsat 200 klienter pr. år. Det er altså helt forkerte oplysninger, der gives her i folketinget fra visse partiers side.

Fru Alice Hedegaard fra retsforbundet fremførte et enkelt eksempel på, hvor dårligt det kunne gå for et menneske, som var flyttet ud i selvstændig bolig. Jeg synes, det er forkert at trække enkeltstående eksempler frem. Jeg kunne nævne en meget lang række eksempler på, hvor godt det er gået. Jeg mener fortsat, at vi skal affolke vore institutioner for de mennesker, der kan klare sig. Selvfølgelig er der begrænsninger i dette, og det er man også opmærksom på i åndssvageforsorgen.

Jeg skal også gøre opmærksom på, at der er oprettet særlige stillinger og bevillinger til personer, der skal tage sig af denne klientgruppe.

Medens jeg er ved retsforbundets ordfører, vil jeg godt sige, at det synes at fremgå af hendes indlæg, at hun ikke er helt klar over de mange forskelligartede tilbud, der i dag gives de åndssvage både inden for og uden for institutionerne.

Fru Ebba Strange rejste det spørgsmål, om prisopregningen var korrekt. Dertil kan jeg sige, at jeg er opmærksom på, at sammensætningen af udgifterne inden for forsorgsområderne her kan være forskellig fra forholdene inden for statsområderne i øvrigt. Men det er et problem af rent teknisk karakter, der allerede har været drøftet med finansministeren, og sådanne ting bliver, hvis det viser sig, at de findes, ganske automatisk ændret i forbindelse med tillægsbevillingsloven.

Ombudsmanden har også været inddraget i debatten i dag. Jeg kan oplyse, som jeg også har sagt til socialudvalget, at de forhold, der har været påpeget, til stadighed er blevet fulgt op, og at tingene er blevet ændret på institutionerne.

Så er det med forbløffelse, jeg hører fru Tove Jørgensen sige, at jeg nu i et cirkulære har godkendt medicin som fikseringsmiddel. Jeg skal gøre opmærksom på, at der i sommer blev udsendt en bekendtgørelse, hvor man i meget højere grad end tidligere indskrænkede brugen af magtanvendelse, herunder fiksering og anvendelse af farmakologiske tvangsmidler. I bekendtgørelsen er fastsat meget nøje betingelser for anvendelse af disse midler, der kun kan ske i behandlingsøjemed, og når det er nødvendigt at afværge, at klienten skader sig selv eller andre. Beslutningen skal tages af en kompetent person. Desuden er der indført regler om journaltilførsler og indberetningspligt. Forholdet er altså det stik modsatte af, hvad fru Tove Jørgensen postulerede.

Desuden oplyser fru Tove Jørgensen, at vi her i landet har 2 aflastningshjem. Til orientering skal jeg sige, at vi har 6 aflastningshjem plus en lang række aflastningspladser på de forskellige centrale institutioner og lokale institutioner; altså igen et forkert postulat fra fru Tove Jørgensens side.

Vi fik også i dag at høre om alle disse forfærdelige toiletforhold, der findes ude om-